

TALK OF THE CITY

Από τον Γιώργο Χατζηβασίλη

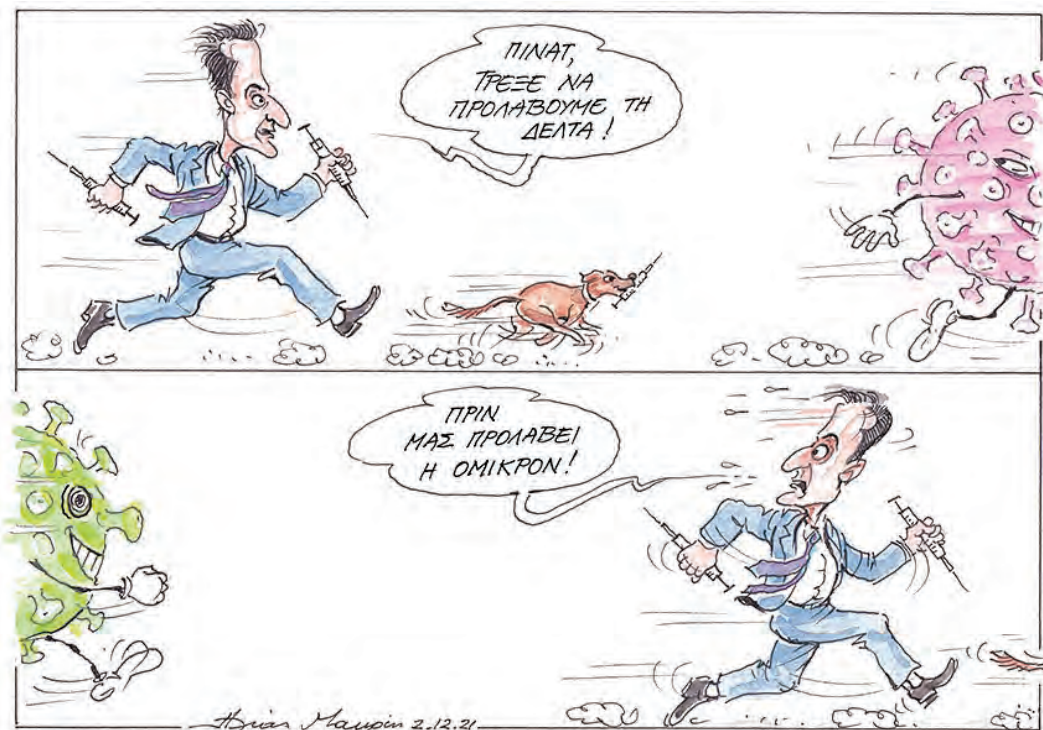
ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ Νίκος Βατόπουλος

Γιατί πρέπει συνέχεια να το ακούμε;

Υπάρχει ένα θέμα ευθύνης των μέσων μαζικής ενημέρωσης. Και είναι ένα θέμα παλιό και πολυσυζητημένο, ένα θέμα κοινωνικό, πολιτικό, αισθητικό, υπαρξιακό. Αλλά ένα θέμα που επανήλθε στο προσκήνιο και αυτό –όπως τόσα άλλα– στον καιρό της πανδημίας. Και το θέμα αυτό είναι η διαρκής και ανελέητη αναπαραγωγή τού δήθεν δημοκρατικού αντίλογου των αντιεμβολιαστών. Εχω ακούσει αμέτρητες φορές, σε τηλεοπτικές και ραδιοφωνικές αναμεταδόσεις, τις αυθόρμητες αντιδράσεις πολιτών που αρνούνται τον εμβολιασμό. Και οι αντιδράσεις αυτές παίζονται διαρκώς, σαν λούπα, για να γελάσουμε εμείς οι σοβαροί με την πνευματική καταβράθωση συμπολιτών μας, για να περάσει η ώρα, για να μας πουν καλούς ρεπόρτερ, έτσι για χαβαλέ, έτσι, γιατί σε αυτή τη χώρα όλα, ανεξαιρέτως, μπορούν να γίνουν και της παρέας, μπορούν να λέγονται για να σπάμε πλάκα.

Και θλίβομαι διότι το βήμα στην ανοησία δίνεται και από σοβαρούς ενημερωτικούς φορείς δίκην δημοκρατικότητας και ξέχωρα από κάποιο συμβάν που μπορεί να απασχολήσει τη ροή των ειδήσεων. Αναγκαίο να περιληφθεί στα δελτία ειδήσεων μια πορεία αντιεμβολιαστών στο κέντρο μιας πόλης, γιατί και αυτό είναι κομμάτι μιας πραγματικότητας. Αλλά γιατί άραγε είναι χρήσιμο να ακούμε ξανά και ξανά τις αυθόρμητες και επικίνδυνες αερολογίες κάποιων θυμωμένων αντιεμβολιαστών που θα γίνουν πλέον μέρος της καθημερινής επαφής μας με τους διαύλους των μέσων μαζικής ενημέρωσης;

Γιατί άραγε είναι χρήσιμο να ακούμε ξανά και ξανά τις αυθόρμητες και επικίνδυνες αερολογίες κάποιων θυμωμένων αντιεμβολιαστών που θα γίνουν πλέον μέρος της καθημερινής επαφής μας με τους διαύλους των μέσων μαζικής ενημέρωσης;

Τα πράγματα είναι τόσο σοβαρά όσο αποκαλύπτουν οι αριθμοί της πανδημίας. Και εν προκειμένω ο τρόπος που επιλέγει κάθε μέσο να σταθεί μέσα σε αυτή την ατυχέστατη περίοδο για την ανθρωπότητα δείχνει όχι μόνο τον τρόπο που αντιλαμβάνεται το μέγεθος της κοινωνικής ευθύνης αλλά και τον τρόπο που αντιλαμβάνεται την αναγκαιότητα της λειτουργίας του. Είναι κάτι ανάλογο της εμμονικής αναμετάδοσης σκηνών βίας στα δελτία ειδήσεων (ξανά και ξανά έως ότου επέλθει εξοικείωση, κορεσμός, οργή) όταν τόσες και τόσες σημαντικές ει-

δήσεις εκτοπίζονται γιατί δεν παράγουν ατμούς, δεν προκαλούν, δεν βγάζουν γέλιο, αποτροπιασμό ή έκπληξη. Και γίνονται πολλά μέσα μαζικής ενημέρωσης συνεργοί, ενώ πιστεύουν ότι είναι αναχώματα ή έστω αντικειμενικοί παρατηρητές μιας (κατασκευασμένης) επικαιρότητας.

Όταν κάτι δεν βρει θέση στα δελτία ειδήσεων, απλώς δεν υπάρχει. Αλλά αν τρυπώσει μια ατάκα ενός αντιεμβολιαστή, θα βρει διέξοδο και θα ξοδεύει αφειδώς, χωρίς αιδώ, τον πανάκριβο και πολύτιμο και κοινωνικά αναγκαίο χρόνο της δημόσιας ενημέρωσης.

ΑΥΓΗ Κατερίνα Μπρέγιαννη

Μητσοτακικά ΜΕΘεόρτια

Ζούμε στον αστερισμό του παραλόγου. Στη χώρα που βασιλεύει ο ανορθολογισμός το παράλογο είναι λογικό. Όταν ο Μητσοτάκης στη Βουλή αναιρεί την επιστήμη και τα ιατρικά δεδομένα διαγράφοντας την αλήθεια, δεν μοιάζει τόσο ακραίο οι κάθε λογής «πνευματικοί» να έχουν μεγαλύτερη επίδραση στον κόσμο από τους γιατρούς. Ένα από τα επίδικα της πανδημίας, εκτός από την τεράστια καταστροφή σε ανθρώπινες ζωές που επιφέρει, είναι αν τελικά θα επιβιώσει η έννοια του κράτους πρόνοιας και δικαίου που βάλλεται βάνουσα από τον ακραίο νεοφιλελευθερισμό. Επειδή οι ΜΕΘ κοστίζουν τόσο σε ανθρώπινο δυναμικό όσο και υλικοτεχνικό εξοπλισμό, ο Μητσοτάκης αποφάσισε ότι δεν χρειάζονται. Άλλωστε, όπως πρόσθεσε ο Μ. Βορίδης την επόμενη μέρα, «υπάρχει και όριο στο 'φτιάξε περισσότερες ΜΕΘ'». Η νεοφιλελεύθερη ιδεολογία αρνείται να

Είναι η πολιτική της κατάρτησης των κοινωνικών παροχών, ό,τι μέχρι χθες ήταν αναγκαίο, αυτονόητο και επιβεβλημένο σε κάθε κράτος πρόνοιας.

καλύψει τις κοινωνικές ανάγκες και γι' αυτό τις διαγράφει με μια μονοκοντυλιά. Ο παραλογισμός της εξίσωσης που με τόσο πάθος υποστήριξε στη Βουλή ο Μητσοτάκης αποκαλύπτει την αντίληψή τους για το κοινωνικό κράτος. Είναι η πολιτική της κατάρτησης των κοινωνικών παροχών, ό,τι μέχρι χθες ήταν αναγκαίο, αυτονόητο και επιβεβλημένο σε κάθε κράτος πρόνοιας. Σήμερα οι ΜΕΘ, αύριο τι θα ακολουθήσει; Τα νοσοκομεία; Μεθαύριο τα σχολεία;

Στην πολιτική αυτή εντάσσεται η περικοπή των δαπανών εν μέσω πανδημίας για την Υγεία, η οδγκία Γκάγκα για το «κόψιμο» κατά 80% των τακτικών χειρουργείων, όπως και η κατάρτησή με τροπολογία Πλεύρη της συνταγογράφησης φαρμάκων στους ανασφάλιστους από ιδιώτες γιατρούς που είχε νομοθετήσει ο ΣΥΡΙΖΑ. Θα αναγκαστούν και αυτοί εν μέσω παν-

δημίας να συνωστίζονται στις ουρές των νοσοκομείων.

Παράλληλα, η ατομική ευθύνη γίνεται το άλλοθι για να μην υπάρχει κυβερνητική ευθύνη αλλά και για να επιβάλλει το κράτος της Δεξιάς ακραία μέτρα. Η τιμωρία έρχεται να αντικαταστήσει την έννοια της πρόνοιας. Πρόκειται για το απαύγασμα του ολοκληρωτισμού και του αυταρχισμού, ενώ την ίδια ώρα η μεγάλη μερίδα των ευάλωτων αναμένει τα επόμενα επικοινωνιακά φιλοδωρήματα που τάζει η κυβέρνηση. Το πιο χυδαίο όμως είναι ότι, προκειμένου να διασωθεί η κυβέρνηση, επικοινωνεί την ιδέα ότι οι θάνατοι στην πανδημία είναι κάτι φυσιολογικό. Η πανδημία είναι ελεγχόμενη. Τα Χριστούγεννα θα είναι πανέμορφα είπε ο Άδ. Γεωργιάδης, και κυρίως ο κόσμος θα ψωνίζει... Πέρα από καταναλωτές/τριες, είμαστε απλώς αναλώσιμοι/ες.